

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus

Nr. 91 Septembrie 2018

91. Ausgabe, September 2018

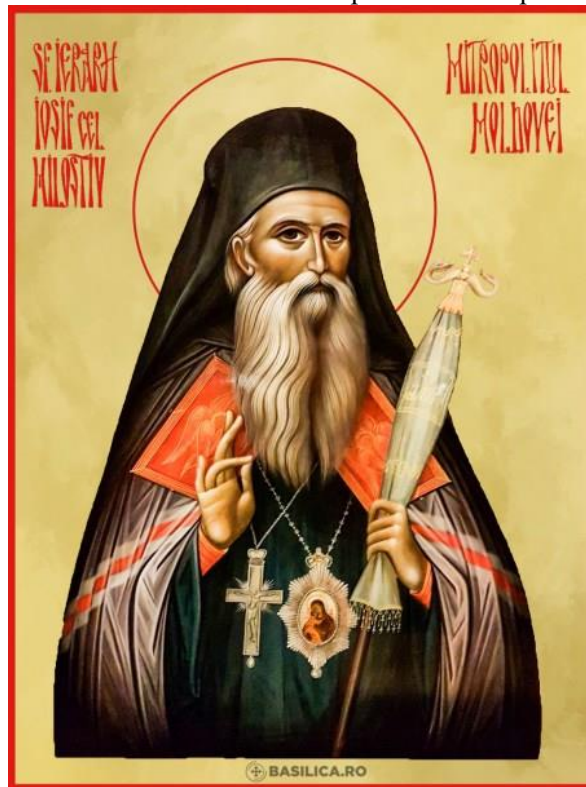
SFÂNTUL IERARH IOSIF CEL MILOSTIV, MITROPOLITUL MOLDOVEI*

Mitropolitul Iosif Naniescu, numit acum Sfântul Iosif cel Milostiv, s-a născut în Basarabia, ca fiu al preotului Anania Mihalache și al soției sale, Teodosia, din satul Răzălăi, ținutul Soroca, la 15 iulie 1818, primind la botez numele Ioan.

Rămânând de mic orfan de tată, iar mama sa făcându-se monahie, la vârsta de 10 ani a fost luat de un unchi al său, ierodiaconul Teofilact, care l-a adus în obștea Mănăstirii Frumoasa, din Basarabia, apoi la Mănăstirea Sfântul Spiridon din Iași, unde se afla și un vestit spital. Acolo tânărul Ioan a învățat ascultarea, smerenia, precum și slujirea lui Dumnezeu și a semenilor aflați în suferință. După o vreme, cei doi au mers la Mănăstirea Sfântul Samuil din Focșani, unde de asemenea funcționa un spital. Plecând apoi la Buzău, a îmbrăcat sfântul și ingerescul chip, primind, de la marele episcop Chesarie al Buzăului, numele de Iosif, după numele întâiului episcop al Argeșului.

Același Chesarie l-a hirotonit diacon și l-a îndrumat la învățătura de carte, pe care a deprins-o la Seminarul de la Buzău, apoi la Academia Sfântul Sava din București, având dascăli vestiți, precum profesorul Ioanid, de la care a învățat limba greacă, și părintele Macarie ieromonahul, cunoscutul dascăl de psaltichie românească. De la Macarie, Iosif a deprins meșteșugul cântării bisericești curate, întrucât avea un glas foarte plăcut și el însuși a alcătuit cântări psaltice. Fiind hirotonit episcop vicar al Mitropoliei Țării Românești, cu titulatura Iosif al Mirelor, urma cu vrednicie

episcop al Argeșului, iar peste doi ani, mitropolit al Moldovei, împlinindu-și cu multă osârdie chemarea și slujirea arhierescă. Împlinindu-și făgăduința către fostul mitropolit Veniamin Costachi, făcută în vedenie pe când mergea către Iași ca nou ales mitropolit, Iosif a încheiat zidirea Catedralei mitropolitane în anul 1886, începută de marele Veniamin; la începerea căreia, în anul 1826, prin pronie dumnezeiască, a și fost de față pe când era copil la Iași.

Asemeni și Seminarul lui Veniamin de la Socola l-a mutat chiar în palatul domnitorului care îl surghiunise pe ierarhul Veniamin, iar bisericile Sfântul Nicolae Domnesc și Sfinții Trei Ierarhi le-a înnoit, căutând să urmeze întru toate marelui său înaintaș. Moaștele Cuvioasei Parascheva le-a mutat de la Mănăstirea Trei Ierarhi la Catedrala nouă a Mitropoliei, în anul 1889, punându-le în raclă nouă de argint, după ce văzuse racla veche cuprinsă de flăcări și sfintele moaște rămânând nearse, prin dumnezeiască minune. Cele mai alese fapte bune ale mitropolitului Iosif erau însă acestea două: sfințenia vieții și milostenia. Cu aceste două mari virtuți a întrecut pe toți, a cucerit inimile cele mai

împietrite, a câștigat cinstea celor mari, a ridicat de jos pe mulți deznădăjduiți, a adunat în jurul său pe cei săraci și nebăgați în seamă și a adus la Hristos pe mulți, chiar și necreștini, prin pilda vieții sale. Fără a căuta la fața omului, s-a îngrijit cu multă milă de săraci, de orfani, de văduve și de elevi, împărțind totdeauna tot ceea ce avea, dând chiar și rasa de pe el și toate darurile pe care le primea; ba și împrumutându-se de la duhovnicul său ori de la alții pentru a putea face milostenie, la sfârșitul fiecărei luni

fiind dator către alții, numai să nu rămână dator el față de săraci. Niciodată nu dădea mai puțin de o pâine, căci gândul lui acesta era: „Bani pentru o pâine!”.

Când era în puteri, se cobora singur din chilie, pe trepte, în mijlocul celor o sută de săraci, îi mângâia cu vorba, îi binecuvânta și le împărțea bani; iar când puterile trupești i-au mai slăbit, nu mai cobora, ci arunca milostenia sa săracilor din balconul casei. Asemenea și turma duhovnicească și-a păzit-o de năvălirile viclene ale necredinței, venite fie de la puterea lumească, dornică să jefuiască averile Bisericii, fie chiar prin preoții învrăjbiți de vrăjmașii credinței, care lepădau duhul ascultării de Evanghelie, de canoane și de ierarh și alegeau duhul împotrivirii și al tulburării. Cuvântul ierarhului a tunat puternic pretutindeni împotriva propovăduitorilor necredinței și nimeni nu-i putea zice ceva împotriva, pentru viața sa plăcută lui Dumnezeu. El se ruga și citea mult, mânca puțin și era foarte cumpătat, își drămuia cu mare măsură timpul, având mare osârdie pentru cele sfinte.

Dumnezeiasca Liturghie o săvârșea totdeauna cu bucurie și cu ochii umeziți de lacrimi. Era, de asemenea, un vorbitor priceput și duhovnic înțelept, căutat de multă lume pentru blândețea și cuvintele lui. Cunoștea bine Sfânta Scriptură, din care mărturisea că învață toate, și era desăvârșit părinte duhovnicesc. Pe lângă celelalte daruri, mitropolitul avea și darul smereniei și al ascultării desăvârșite, că toate le primea ca de la Dumnezeu. Păstorind, deci, cu multă vrednicie Mitropolia Moldovei vreme de douăzeci și șapte de ani, s-a mutat la cereștile lăcașuri cu pace în anul 1902, în ziua de 26 ianuarie. Poporul l-a numit Iosif cel Sfânt și Milostiv. De aceea, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în ședința sa din 5-6 octombrie 2017, l-a trecut în rândul Sfinților, statornicind ca zi de pomenire a sa 26 ianuarie, când a trecut la cele veșnice.

Pentru ale lui sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.

*<https://doxologia.ro/vietile-sfintilor/viata-sfantului-ierarh-iosif-cel-milostiv-mitropolitul-moldovei>

CUVINTE DUHOVNICEȘTI de MARE FOLOS DUMNEZEU SĂ VĂ DĂRUIASCĂ UN COLȚIȘOR DE RAI!

Părintele Paisie OLARU*

Răcirea dragostei și împuținarea râvnei pentru cele sfinte, și mai ales pentru Biserică, este semnul pustiirii noastre.

Ocară să-ți fie ca lauda. Ascultarea este scară la cer. Cea mai mare faptă bună este a îngriji de cei bolnavi! Să ne bucurăm și să mulțumim bunului și îndurătorului Dumnezeu pentru toate.

Să nu uităm că fiecare loc are ispitele lui și oriunde trebuie răbdare și mulțumire.

Să te întorci acolo de unde știi că ai pierdut pacea inimii!

Să te simți totdeauna în brațele Maicii Domnului și vei vedea ce mare pace vei avea.

Să nu crezi tot ce auzi, Să nu faci tot ce poți, Să nu spui tot ce știi, Să nu dai tot ce ai.

Cel mai greu păcat care stăpânește în lume astăzi este necredința în Dumnezeu, că de aici se nasc toate păcatele pe pământ. Că dacă omul nu crede și nu se teme de Dumnezeu, nu mai are nici un sprijin, nici o nădejde, nici o bucurie, nici un scop pe pământ și cade în prăpastia deznădejzii, de care să ne izbăvească Hristos și Maica Domnului.

Să-l socotești pe aproapele tău mai bun decât tine, să-i ceri sfat în loc să-i dai tu, iar lipsurile lui să i le completezi cu dragostea ta. Fă aceasta și te mântuiești.

Să ne rugăm pentru pacea în țară, pacea în casă și în sufletele noastre. Orice rugăciune este dar de la Dumnezeu. Dar noi, cei mai slabi, avem rugăciunea gurii.

Deocamdată împlinește-o pe asta, tătucuță. Și dacă spui de 100 de ori „Doamne Iisuse”, măcar de zece ori să fii cu gândul acolo.

Focul, iadul și curvia niciodată nu spun că-i de ajuns.

Deznădejdea, disperarea, e cel mai mare păcat. Nu spune așa, că „eu n-am să mă mântuiesc, că eu degeaba mă rog”, nu. Tu să spui așa: „De unde-s gândurile astea? Ba nu. Eu, cu ajutorul Măicuței Domnului, am să mă mântuiesc.” Ușa raiului e deschisă, tată. Numai noi să vrem să intrăm în el, Dumnezeu nu obligă pe nimeni. Mai aduce pe câte unul și cu de-a sila, mai trimite o boală, un necaz, dar „pe dătătorul de bunăvoie îl iubește Dumnezeu”.

Trebuie să răbdăm toate cu smerenie, tată; să răbdăm cu smerenie pentru dragostea lui Hristos. Doar vom câștiga și noi – nu tot raiul, ci numai un colțișor, cât de mic.

Milă de săraci ai? Să nu-i judeci, tată. De-i poți ajuta, ajută-i. Și chiar dacă nu le dai un ban, ai milă de ei. Iar dacă ai, dă. Fă milostenie cu lucrul sau cu cuvântul. Fă tot ce poți.

De câte ori te mâinii, mânia nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu. Când te mâinii, acolo e duhul răzvrătirii, duhul mândriei, duhul slavei deșarte, să știi. El te îndeamnă să nu te smerești – „Ce, eu sunt chiar atâta de lepădat?!”

Cu mărturisirea sinceră și deasă vei reuși.

Monahul este om de rugăciune neîncetată, om de pace cu toți oamenii, cu Dumnezeu și cu sine. Dacă are inimă înfrântă și smerită, dacă nu se teme de ceasul morții și este dezlipit de cele pământești, deja este ostaș deplin al lui Hristos. Draga tatii, nu-i de șagă. Dacă am avea noi totdeauna frica morții în gând – că noi, adică, în fiecare clipă putem muri –, n-am putea greși așa ușor. Când ți-ar veni în gând să faci o prostie, aducându-ți aminte de moarte, te oprești îndată: „Doamne, ferește, dar dacă mă ia moartea chiar acum? Ce mă fac eu?” Ai văzut ce spune Mântuitorul Hristos:

„În ce te voi găsi când va veni sfârșitul tău, în aceea te voi judeca.”

*Părintele Paisie Olaru † 1990 – mare duhovnic și ieroschimonah român – era: smerit, tăcut, blând, înțelept la cuvânt,...scria Părintele CLEOPA.

DACĂ NU-L AI PE DUMNEZEU, N-AI NIMIC ÎN VIAȚĂ!

Mihai Neșu – fotbalistul ținut de 7 ani într-un scaun cu rotile, suferință care nu a făcut decât să-l apropie de Dumnezeu – spune că trăiește cel mai bun moment al vieții sale: la mine se vede că sunt paralizat, dar alții au probleme mai mari care nu se văd. Eu, 30 de ani, am fost ca batista prin aer. Fostul fotbalist al Stelei și al echipei naționale, Mihai Neșu, a vorbit pentru Gazeta Sporturilor despre cum s-a transformat viața sa după accidentarea care l-a lăsat paralizat.

Neșu spune că accidentarea i-a schimbat viața în bine, după ce a încetat să caute răspunsurile la medici, ci la Dumnezeu. „Din experiența mea îți spun că totul pornește din interiorul omului, din relația lui cu Dumnezeu. Dacă omul nu reușește să se întoarcă la Dumnezeu, în lumea aceasta plină de probleme, îi va fi greu. La mine se vede că sunt paralizat, dar alții au probleme mai mari care nu se văd. Dacă nu-L ai pe Dumnezeu, n-ai nimic în viață! Eu, 30 de ani, am fost ca batista prin aer.

Până la urmă, noi primim viață de la Dumnezeu, dar ce facem cu ea? Viața e ca o facultate în care învățăm cât mai multe lucruri pentru ca la finalul vieții să fim pregătiți de ceea ce urmează. Fiindcă viața nu se oprește aici, la ceea ce trăim pe pământ, sufletul este veșnic. Toate lucrurile bune sau rele pe care le facem le ducem cu noi. Dincolo. Trăiesc cel mai bun moment al vieții mele, acum, la 35 de ani. Și m-ajută Dumnezeu, de multe ori nici să nu simt că sunt paralizat!

Am avut clipe când simțeam că nu mai pot. Dar am căutat răspunsuri. Am încetat să caut răspunsurile la doctori, fiindcă știința e limitată. Am avut șansa unor preoți buni, s-au rugat și ei pentru mine, am vorbit cu ei, m-au ajutat cu sfaturi. Trebuie să mă lupt să le pun în practică. Programul meu e simplu: trebuie să mă țin de ceea ce mi-au dat doctorii, terapie pentru corp, și ceea ce mi-au dat preoții, terapie pentru suflet”, a spus el pentru GSP.

Mihai Neșu ne atrage atenția că totul este un dar de la Dumnezeu și că lucrurile materiale după care tânjim atât sunt trecătoare. „Această fundație este un dar de la Dumnezeu, nu o reușită a mea! Fotbalistic, n-a fost o singură realizare. Sunt bucuros că am jucat la Steaua, mi-am îndeplinit visul copilăriei. Apoi că am ajuns în străinătate, să-mi măsoar forțele într-un campionat tare, interesant și care e greu pentru un fundaș. Victoriile cu Steaua și cele de la Utrecht mi-au oferit împlinire pe moment. De la cele mai simple la semifinalele cu Boro. Dar astea se duc, totul este efemer, până la urmă tot la Dumnezeu ajungi. El poate să-ți dea o stare, să nu ai nimic material, dar să fii fericit.

Poate că tu arăți ca un nebun, însă ești împlinit pe dinăuntru, iar acest lucru îți dă forță să trăiești.

De ce nu mă mai bucur?”, te întrebi. Chestiile materiale sau împlinirile din lumea asta se duc. Îți iei o mașină, haine, acestea sunt bucurii materiale, e tablă, se strâmbă, e cărămidă, se sparge, se duc repede. Nu te întregesc. Frica de Dumnezeu trebuie să fie singura frică în viață. Fotbalul e un sport care ajută mult lumea, dacă L-am primi pe Dumnezeu mai mult în acest sport, prin modelele de jucători pe care le promovăm, am ajuta și mai mult. Mie îmi pare rău și de mine că am pierdut multă vreme până la 30 de ani, trebuia să mă apropiez de Dumnezeu de mai multă vreme”, a afirmat orădeanul de 35 de ani

*Interviu realizat de [Andrei Nicolae](https://www.activenews.ro/sport-fotbal/Mihai-Nesu-spune-ca-traieste-cel-mai-bun-moment-al-vietii-sale-La-mine-se-vede-ca-sunt-paralizat-dar-altii-au-probleme-mai-mari-care-nu-se-vad.-Daca-nu-L-ai-pe-Dumnezeu-n-ai-nimic-in-viata-Eu-30-de-ani-am-fost-ca-batista-prin-aer-152364) / Marți, 21 august 2018, <https://www.activenews.ro/sport-fotbal/Mihai-Nesu-spune-ca-traieste-cel-mai-bun-moment-al-vietii-sale-La-mine-se-vede-ca-sunt-paralizat-dar-altii-au-probleme-mai-mari-care-nu-se-vad.-Daca-nu-L-ai-pe-Dumnezeu-n-ai-nimic-in-viata-Eu-30-de-ani-am-fost-ca-batista-prin-aer-152364>

OAMENII CARE MERG LA BISERICĂ TRĂIESC ÎN MEDIE CU ȘASE ANI MAI MULT DECÂT ATEII*

Cei care merg constant la biserică au o speranță de viață mai mare decât a celor care nu frecventează biserica. Este concluzia unui studiu, citat de *Times*, în care sunt analizate alegerile de viață sănătoase ale oamenilor care merg la biserică. „*Rodul celui neprihănit este un pom de viață și cel înțelept câștigă suflete*” – se spune în Biblie, în *Pildele lui Solomon*.

Această frază nu este prea departe de adevărul empiric, potrivit unui studiu care sugerează că oamenii care respectă religia pot trăi cu până la șase ani mai mult decât ateii sau agnosticii, scrie *Times*. Academicienii care au realizat acest studiu susțin că oamenii religioși nu numai că fumează mai puțin, beau mai puțin și, în general, se comportă mai înțelept, dar, de asemenea, pot menține un echilibru social mai sănătos, în special la bătrânețe. Constatările, bazate pe analiza a peste 1.600 de necrologuri din ziarul american, reprezintă ultima dovadă că religia poate aduce consolarea atât în această lume, cât și după trecerea la cele veșnice.

* LUMEA MONAHILO, nr. 133, 2018, p. 61

DIE TUGEND der INTERNET- ENTHALTSAMKEIT

Archim. Symeon TOMACHINSKIY*

Welche Gefahren erwarten die Menschen im Internet? Die Lähmung des Willens des Menschen, der internetabhängig geworden ist, ist das Schlimmste, und um dies zu vermeiden, ruft man nicht zum Verzicht auf eine so nützlichen Erfindung, sondern zur deren besonnenen Nutzung auf.

Viele christliche Tugenden gehen bekanntlich mit der Enthaltsamkeit einher. Es kann die Enthaltsamkeit von Essen, vom Alkohol, von ehelichem Verkehr, von bösen Gedanken, von unreinen Blicken, von groben Worten oder auch von sündigen Taten sein. Manche Arten der Enthaltsamkeit sind zeitbefristet, so wie beispielsweise in der Fastenzeit, manche sind nur in bestimmten Situationen und für bestimmte Menschen, z.B. Mönche vorgeschrieben, während andere permanent und bedingungslos gelten. Eigentlich sind die meisten Gebote Gottes, die noch der alttestamentlichen Menschheit gegeben wurden, restriktiv bzw. tragen ein Element der Enthaltsamkeit in sich (Dtn. 5,6-21).

Im Allgemeinen hat die Enthaltsamkeit als Tugend ihren Ursprung im Paradies, wo der Herr Adam geboten hat, nicht nur den Garten Eden zu bebauen, sondern auch, sich von der Frucht vom Baum der Erkenntnis von Gut und Böse zu enthalten (Gen 2,15-17). In einem Sicheren der ersten Woche des Großen Fastens ist dies folgendermaßen ausgedrückt: *„Schenke auch mir, o Wort, so wie Du Adam einst das Paradies geschenkt hatte, das Vergnügen der Enthaltsamkeit, von jedem Deinen Gebot zu essen, o unser Gott, und uns von der Frucht der Sünde immer zu entfernen, der Du widersagtest...“*.

Die Entstehung des Internets eröffnete für die Menschheit eine neue Front des spirituellen Kampfs. Das Internet bietet neue effizienten Mittel der Versuchung des Menschen, keine neuen Sünden, aber neue Mittel zur Verführung und zur Manipulation an Menschen und zu einem Leben im Saus und Braus.

Am Anfang schien es so, als ob Computer und das weltweite Netz nie dagewesene Möglichkeiten für die schöpferische Entwicklung des Menschen eröffnen würden. Für den modernen Menschen wurde Multitasking zu der Herausforderung, die am schwersten zu lösen ist.

Im Artikel "How Today's Computers Weaken Our Brain", der in "The New Yorker" publiziert wurde, erforscht Autor Tim Wu dieses Problem von verschiedenen Seiten (<https://www.newyorker.com/tech/annals-of-technology/how-todays-computers-weaken-our-brain>). Er kommt zu folgendem Schluss: „Moderne Rechner ermöglichen Ablenkung nicht nur, sie provozieren sie. Wie ein Marktschreier ruft uns das Netz permanent herbei, und die Maschinen, die uns doch helfen sollten, uns auf unseren Aufgaben zu konzentrieren,

vereinfachen statt dessen die Abkehr davon, und verlocken uns zu amüsanten Nichtigkeiten. Wir haben also eine Generation von „Unterhaltungsmaschinen“ erschaffen, welche die Tugendtaten andächtiger Arbeit nicht erleichtern, sondern komplizierter machen“.

In diesem Artikel werden drei Beispiele für erfolgreiche schöpferische Arbeit angeführt. Franz Kafka schrieb innerhalb von acht Stunden „Das Urteil“, ohne dabei vom Tisch aufzustehen oder sich irgendwie ablenken zu lassen. Jack Kerouac schuf innerhalb von vier Tagen seinen berühmten Roman „Unterwegs“. Und Steve Jobs entwickelte zusammen mit Steve Wozniak innerhalb von vier Tagen das Videospiel „Breakout“. (Ich unterlasse es wohlweislich, die so geschaffenen Erzeugnisse als solche zu bewerten – obwohl die Werke von Kafka und Kerouac ohne Zweifel zu den Schätzen der Weltliteratur zählen – um die Aufmerksamkeit darauf zu lenken, welche Bedingungen für kreative Arbeit notwendig sind.)

Kafka hätte sich heute durch das Checken seiner Emails ablenken und so die Inspiration verlieren können, die notwendig war, um seine Geschichte fertig zu stellen. Kerouac hätte über Twitter, Facebook oder WhatsApp kommunizieren können und hätte so „Unterwegs“ vielleicht nie zu Ende geschrieben.

Psychologen behaupten, dass der Mensch sich in Wirklichkeit nur auf eine Tätigkeit ganz konzentrieren kann. Im Hintergrundmodus kann man sich auch auf mehrere Tätigkeiten gleichzeitig konzentrieren, was aber meist wenig produktiv ist. Ja, man kann gleichzeitig via Skype reden, Internetseiten durchgucken und sogar einfache Emails schreiben. Eine ernsthafte Arbeit in so einem Modus zu leisten, ist jedoch unmöglich.

Wir leben in einer Epoche, in der mächtige Kräfte um unsere Aufmerksamkeit und unsere Zeit kämpfen. Das Internet ist dabei eines der wichtigsten Kampffelder.

Wir sind berufen, wie Alice im Wunderland, uns mit der Zeit anzufreunden. Während man vorher, um auf der Stelle zu bleiben, schnell laufen musste, muss man nun doppelt so schnell laufen. Deshalb installieren viele auf ihre Rechner die *Freedom*-Software, die alle Signale von Email-Programmen und Sozialnetzwerken sowie Internetwerbung blockiert.

Auch wenn nur von Zeitverlust wegen Internetunterhaltungen die Rede wäre, müsste man laut Alarm schlagen. Jedoch geht es heute um Internet-Abhängigkeit, die mit Drogenabhängigkeit zu vergleichen ist. Viele erleben im wahrsten Sinne Entzugserscheinungen, sobald ihnen das Internet auch nur für die kurze Zeit genommen wird.

Das Internet wird manchmal zum Wij-Monster von Gogol – man wirft einen Blick darauf und ist sofort hinüber, von bösen Kräften zerrissen. Es ist auch dem magischen Stein von Tolkien, dem Palantir, ähnlich – man blickt hinein, um Geheimnisse zu sehen, verwandelt sich allmählich aber zum Sklaven des Schwarzen Herrschers. Das Siegel an der rechten Hand und an der Stirn (Offb 13,16-17) ist unsere PC-Maus

und unser stets dem Display zugewandtes Gesicht. Manchmal es ist nur ein Klick, der uns von einer schweren Sünde trennt, mit der unser Wille vom Teufel versklavt wird.

Ihr alle kennt die alte monastische Weisheit aus dem Paterikon: „Sitze in deiner Zelle, und die Zelle wird dir alles beibringen.“ Das moderne Leben brachte uns einen anderen Aphorismus aus schwarzem Humor: „Bringe das Internet in deine Zelle, und die Zelle wird dir alles beibringen.“ Es ist so, als ob im Internet alle Verführungen des Menschen verkörpert sind, über die der Apostel Johannes schreibt: *die Lust des Fleisches und die Lust der Augen und der Hochmut des Lebens* (1 Joh 2,16).

Wir sind berufen, Internet-Enthaltsamkeit zu lernen. Enthaltsamkeit bedeutet keinen kompletten Verzicht, denn das Internet hilft tatsächlich. Es geht um ein vernünftiges und schöpferisches Verhalten ihm gegenüber. Die Regel einer solchen Enthaltsamkeit sollten wir schon kleinen Kindern nahebringen, so wie die Vorsicht im Umgang mit heißen Bügeleisen und elektrischem Strom in Steckdosen. Sie sollte in Schulen unterrichtet und in Hochschule studiert werden. Sie sollte sich auch als Sicherheitshinweis an der Vorderseite aller Rechner befinden.

Falls wir unsere Freiheit bewahren wollen; falls wir wollen, dass nicht der Mensch der Maschine dient, sondern umgekehrt die Maschine dem Menschen; falls für uns nicht fruchtlose Zeitvergeudung, sondern kreative schöpferische Arbeit im Mittelpunkt steht; dann soll die Internet-Enthaltsamkeit für uns zu einem neuen christlichen Gebot werden.: *denn ihr seid teuer erkaufte; darum verherrlicht Gott in eurem Leib und in eurem Geist, die Gott gehören!* (1 Kor 6,20)

* de.bogoslov.ru/text/4548450.html. Der Autor ist Rektor des orthodoxen Seminars zu Kursk. Dieses Material wurde als Bericht auf der 1. Internationalen Konferenz „Elektronische Medien und orthodoxe pastorale Seelsorge“ in Athen präsentiert.

SATUL ROMÂNESC*

Dan PURIC

Numai citind istoria poporului român îți dai seama de adevărul rostit de un mare profesor spaniol, Montero Dias, care a spus referitor la români: „Nu există un mister al originii poporului român. Se cunoaște, dar există un miracol că există!” („Sub zodia cărții și a studiului” – cu Pamfil Șeicaru în exil) Pornind de la această paradoxală, dar în același timp esențială și profundă observație, am putea spune că noi, românii, știm miracolul acesta al propriei noastre dăinuiri. Acea matcă sufletească ce s-a dovedit a fi impenetrabilă în fața veacurilor de istorie atroce și de cumplită suferință, ce s-au abătut neconținut asupra acestui biet popor, Satul! Satul românesc!

O țară mai tot timpul „sub vremi” avea toate șansele să piară, să fie topită de contingenta neiertătoare a istoriei și, totuși, având incryptată în ea o tainică și nebănuită forță, a dăinuit. Pesemne că satul acesta românesc a avut vocația bobului de grâu din amfora îngropată în pământ și care, în loc să putrezească, a germinat, încolțind la prima picătură de

apă ce cădea parcă din senin în tragică cadență ce se-ntindea la depărtări de sute de ani una de alta. Bănuim că tocmai abisul pe care acest miracol românesc, satul, l-a săpat între el și istorie, l-a salvat! Un abis eminamente sufletesc! Un refuz participativ, o proniatoare inerție ce l-a determinat să-și închidă porțile în fața timpului ce i s-a dat, dar în același timp, să și le lase larg deschise în fața veșniciei. Dacă n-ar fi fost tocmai această deschidere” către Eternitate, satul românesc ar fi sucombat, sufocat de propria-i izolare.

Există în țaranul român o sfântă detașare în fața lumii și o firească și permanentă respirație a tainei de a fi în lume. Ca și cum și-ar înfige plugul nu în pământul arid și nefertil al realității ei, ci în ogorul sufletesc al Adevărului. Ca o corabie ce plutește miraculos pe valurile furtunii unei lumi îmbeznate, satul românesc a văzut în mod tainic dincolo de norii întunecați ce-i acopereau cerul vieții, steaua lui Polară, credința în Dumnezeu! În acest sens, intuiția marelui martir Mircea Vulcănescu este cogenială cu cea a pământului strămoșesc care l-a rodit: „Nu există ruptură existențială, prăpastie pentru român, între lumea de aici și lumea de dincolo, între vremea de acum și veșnicie, ci numai vamă, adică poartă de trecere.”

Satul românesc, acel permanent ACASĂ al țaranului nostru, locul unde ne-am născut, dar și locul unde ne-am regenerat de atâtea ori ca neam, biserică nevăzută în care se plămădea destinul comun al unor oameni liberi, neînrobiți sufletește de cătușele zilelor nefaste ce li s-au dat să le trăiască, acest miracol al pământului nostru ce a înmugurit mereu, neașteptat, nu în timpul istoriei, ci în RĂSTIMPUL ei. Și poate de aceea toți cei care au vrut și vor să zdrobească ființa acestui neam, încep cu distrugerea satului românesc, căci acolo se ascunde în mod nevăzut și negrăit, credința lui, plămada lui sufletească, stânca pe care și-a clădit din cărămizi de suferință Biserica dăinuiri lui. Azi, în fața „civilizației” barbare, satul românesc a plecat în lume. Nu s-a mai ascuns în codrii lui, parcă veșnic verzi și primitivi ca niște frați tăcuți întru suferință, ci s-a risipit într-un tragic și interminabil exil.

În marea aceasta a unei cinice uitări, mulți se vor îneca, dar în mod sigur valurile vor aduce înapoi pe țarmurile acestei miraculoase țări, acele semințe ce au supraviețuit, boabele de grâu ce n-au vrut să moară. Ele știu instinctiv că mâine vor fi pâinea cea bună pe care o va pune la masa de sărbătoare acest popor. „Fiindcă așa cum fiecare om are *genomul* lui, la fel se poate vorbi despre o *genomică* a unei nații, care la români este reprezentată de capacitatea formidabilă de a renaște din cenușă.” (savantul George Emil Palade)

*Preluat din VATRA VECHE 6/2018, p. 6

Biserica din Hilișeu Crișan – jumătate ortodoxă, jumătate catolică.

În nordul României se află un monument unic în lume. Biserica jumătate catolică, jumătate ortodoxă din satul botoșănean Hilișeu Crișan este veche de 200

de ani și are o legendă care a traversat secolele. Pe deal se zărește un monument uluitor prin frumusețea sa: o veche biserică ortodoxă din lemn, frumos decorată, înălțuită de un zid cu sfinți și o clopotniță ce aduce aminte de mănăstirile catolice. Propriu-zis, pe deal se vede o biserică unicat, așa cum nu se mai găsește nicăieri în lume și care pentru prima dată de la Schisma din 1054, unește în trupul ei catolicismul și ortodoxia.

Pe vizitator, prima dată îl întâmpină masiva clopotniță a lăcașului de cult, construită din cărămidă, pe bază de piatră. Zidurile, ca și clopotnița au influențe baroce, semănând mai mult a incintă de mănăstire apuseană și pe care nimeni nu s-ar aștepta să le găsească în nordul României. Pe zid, tot de influență barocă, se află 13 statui catolice, sculptate direct în piatră. Sunt impozante fiindcă sunt făcute în mărime naturală și îi reprezintă pe cei 12 apostoli alături de Iisus Hristos.

Trecând de poarta tot de influență catolică, se ajunge în fața unei biserici ortodoxe din lemn, care este de fapt inima acestui complex bisericesc. Impresionează prin dimensiunile și vechimea ei.

Este o biserică țărănească de acum mai bine de 200 de ani, ridicată din bârne groase de stejar, peste care a fost decorat cu grijă, lemnul. Dincolo de ușile masive de lemn, interiorul bisericii se deschide cu smerenie. Impresionează în lumina diafană, lăsată să intre atât cât trebuie de ferestrele înguste, catapeteasma din lemn de tei. Este un adevărat model al măiestriei artei lemnului această catapeteasmă. Este lucrată cu foiță de aur și este formată din șapte rânduri de icoane în coloane cilindrice, cu sculpturi vegetale, ramuri, frunze și fructe poleite cu aur.

Totodată în interior se află un jilț boieresc din lemn masiv, împodobit cu icoane și simboluri ciudate, alături de un amvon sculptat cu măiestrie în lemn, protejat de un uriaș vultur sculptat. „Este o îmbinare uluitoare de stiluri. Când vorbim de stiluri atât de diferite, oricine s-ar aștepta să iasă un kitsch. Nu este vorba despre așa ceva aici. Este artă. Meșterii au reușit să armonizeze aceste două stiluri diferite în așa măsură încât a rezultat o capodoperă“.

Biserica jumătate ortodoxă, jumătate catolică a început să fie ridicată în anul 1802. Atunci toate ținuturile de până la Dorohoi, aparțineau marii familii boierești Curt. Istoricii spun că erau mari proprietari de pământuri, unde cultivau în principal grâul roșu, bogăția ținuturilor Botoșanilor. Centrul stăpânirii boierilor din familia Curt, unde aveau și conacul, era satul de astăzi Hilișeu Crișan. „Pe vremea boierilor se chema satul Curt. Că aici avea casa lui cea mare. Era bine cu boierii lui Curt“, spunea bunicul.

În 1802, Vasile Curt ridică pentru oamenii din sat o biserică din lemn cu hramul „Adormirea Maicii Domnului“. Este biserica ortodoxă din lemn care se află astăzi în mijlocul complexului. „Boierul Curt a făcut mai mult pentru el această biserică, dar și pentru sătenii locului. Biserica s-a dorit a fi una boierească, curtea boierului fiind în partea de răsărit a bisericii.

Are un farmec deosebit“, precizează părintele Derscariu.

În anul 1832, biserica ortodoxă de lemn din satul boierului Curt, se îmbogățește cu o fastuoasă clopotniță catolică, cu un zid de aceleași facturi și 13 statui baroce. Probabil, localnicii au rămas muți de uimire, nu mai văzuseră așa ceva niciodată, biserica satului devenise jumătate ortodoxă, jumătate catolică. Cel care a ordonat modificările în 1832 a fost chiar fiul boierului Alecu Curt. Legenda locului spune că a făcut toate acestea din iubire pentru o femeie. Mai precis pentru tânăra lui soție, Ana Curt. Povestea spune că abia se căsătorise cu ea și era foarte îndrăgostit de tânăra, de origine bistrițeană.

Ana Berneasca, cum o chema de fată, era însă catolică, în timp ce Alecu era ortodox. Biserica este de fapt un simbol. Pentru a arăta că iubirea unește până și religiile, Alecu a ordonat construirea de elemente catolice. Soția sa ar fi venit cu ideea înconjurării bisericii ortodoxe cu ziduri și simboluri catolice. Deși este un monument arhitectonic unic în Europa, fiind și singura biserică în care se intră prin clopotniță, biserica familiei Curt a fost lăsată în paragină de comuniști.

Nici după 1990, autoritățile centrale nu s-au sinchisit să o ajute. Nici măcar să o promoveze. Este o perlă arhitectonică ascunsă și neștiută din nordul României. Turiștii care o vizitează fascinați, au auzit despre ea de la oamenii care au descoperit-o întâmplător.

450 JAHRE „EDIKT VON TORDA“

Durch das Edikt wurde das von Deutschen, Ungarn und Rumänen bewohnte Siebenbürgen für 300 Jahre Insel des Friedens, während in anderen Teilen Europas Religionskriege tobten. Siebenbürgen (Teil von Rumänien) war damals ein Fürstentum, zwischen dem habsburgischen Königreich Ungarn und dem Osmanischen Reich im Osten des Landes. Es genoss eine relative Unabhängigkeit von den Habsburgern und dem Sultan.

Der Landtag in Torda hatte 1568 die Gleichstellung von vier Konfessionen beschlossen: Katholische Kirche, Evangelisch-lutherische Kirche, Evangelisch-reformierte Kirche, sowie Unitarier Kirche. Bis dahin gab es kein Beispiel dafür, dass ein Landtag mit einer gesetzlichen Regelung seinen

Untertanen das Recht auf freie Wahl und Ausübung der Religion zugesprochen hat.

Auf Grund des Edikts gab es keine Staatsreligion im Fürstentum. Der Fürst hatte zwar die Oberherrschaft über die Kirchen, besaß aber kein Recht, aus irgendwelchen Grund auch immer, unterschiedliche Behandlung aufgrund der Religion zu verordnen.

Der Bischof der Siebenbürger und Ungarischen Unitarierkirche, Ferenc Balint Benczedi, hat sich im Interview dafür eingesetzt, dass das Budapester Parlament, die Bukarester Nationalversammlung und das Europaparlament einen jährlichen „Tag der Religions- und Gewissensfreiheit“ einführen. Balint Benczedi schlägt den 13. Jänner vor, denn am 13. Jänner 1568 war in Torda (Siebenbürgen) das weltweit erste Gesetz zur Einführung der Religions- und Gewissensfreiheit beschlossen worden.

EDICTUL DE LA TURDA 1568

Biserica Unitariană, în parteneriat cu Institutul Cultural Român și Universitatea din București, a celebrat, la 19 aprilie 2018, împlinirea a 450 de ani de la Edictul de la Turda.

Edictul de la Turda a urmat la scurt timp după apariția în Transilvania a unitarismului, al cărui fondator a fost David Ferenc (1520-1579), fost rector al gimnaziului catolic din Bistrița, convertit apoi la credința lutherană și ajuns în final episcop al Bisericii calvine maghiare din Transilvania. Principalul susținător al lui David Ferenc a fost Giorgio Blandrata, medicul personal al principelui Ioan Sigismund Zápolya. Blandrata și-a însușit inițial punctele de vedere radicale ale lui David și l-a convins pe principele Zápolya să emită în 1568 un edict asupra libertății religioase în cadrul Dietei de la Turda, care i-a permis lui David să-și transfere episcopatul de la calvinism la anti-trinitarism (unitarianism), la Cluj. Astfel a apărut, în urmă cu 450 de ani, Edictul de la Turda.

Din 1568, religia ortodoxă rămânea pe mai departe doar o religie tolerată, în acest fel menținându-se pentru populația majoritară românească o condiție cetățenească inferioară! Marele istoric care a fost David Prodan (1902-1992) pune degetul pe rană în cartea sa „Supplex libellus valachorum”. „Recunoscând religiile recepte, Dieta de la Turda interzicea orice altă inovație religioasă. (...) Cu aceasta se stabileau cele patru religii legale: catolică, calvină, lutherană și unitariană, (...) ele erau religiile celor trei națiuni etnice, ale ungarilor, secuilor și sașilor. Rămânea pe dinafară, acum, religia ortodoxă. Sistemul politic se completează, se definitivează, se așează pe trei națiuni și patru religii recepte. (...) Națiunile și religiile constituționale lăsau acum pe dinafară întreg poporul român, și mai precis, ortodox”.

Hotărârea Dietei de la Turda se datorează în mare parte principelui Transilvaniei, Ioan Sigismund Zápolya, care, după ce a fost pe rând catolic, lutheran și calvin, s-a convertit la unitarianism sub influența lui

Giorgio Blandrata, medicul său personal și promotor al acestui curent radical al Reformației. Departe de a fi fost un semn de toleranță religioasă, recunoașterea unitarianismului era înlesnită de motive politice, pentru că el se opunea cu tărie habsburgilor catolici care încercau să-și extindă dominația în Transilvania, pe când nobilii unguri, secu și sași preferau să-și păstreze privilegiile chiar cu prețul rămânerii sub suzeranitate turcească!

Anul 2018 a fost declarat de Biserica Unitariană drept an aniversar al libertății religioase. Edictul lua în considerare numai cele patru religii recunoscute în Transilvania: catolică, lutherană, calvină și unitariană. Religia ortodoxă era tolerată, la fel ca și cea mozaică”, scrie Eva Galambos în revista FCER, „Realitatea Evreiască”, anul LXII, nr. 516-517 (1316-1317), 1-31 Mai 2018, 16 Iyar – 17 Sivan 5778.

ȘAPTE ZILE – CĂLĂTORIE de STUDII – prin ROMÂNIA

Pr. Nicolae DURA

În mod paradoxal trăim vremuri de împrăștiere (diaspora), dar și șanse ale întâlnirilor și al dialogurilor. Nu doar neamul românesc (cu 4-5 milioane de plecați din țară), ci lumea noastră în general trăiește vremuri de amestecare, dar dorim să fie și de îmbogățire spirituală, adesea și materială (5 miliarde de euro sunt trimiși pe an de românii din diaspora în țară).

Un grup de 15 profesori de la Colegiul Universitar de Pedagogie din Viena, în frunte cu Rectorul Prof. Dr. Christoph Berger am făcut o excursie de studii prin România. În prima zi am poposit în orașul unirii noastre – Alba Iulia – locul încărcat de istorie de la legiunea romană (Gemina din Apulum) staționată acolo, în urmă cu 1900 de ani,

locul împlinirii lui Mihai Viteazul (1599), al zdrobirii lui Horia, Cloșca și Crișan (1784), dar și locul unde cei peste 100.000 de români adunați la 1 decembrie 1918 au pecetluit dorința tuturor românilor să formeze o țară unită, tot aici a fost încoronat Ferdinand la 15 octombrie 1922 ca rege al tuturor românilor.

A fost o bucurie și o participare deosebită: de la vizitarea minunatelor locuri încărcate de istorie de acasă, de la întâlnirile avute cu profesori de la Facultățile de Teologie (Cluj, Iași și Sibiu), ori de la Universitatea din Cluj (Președintele Senatului Universitar și prorectorul), cu ierarhi (Cluj, Suceava, Iași și Sibiu), vizitarea minunatelor noastre mănăstiri, care leagă plaiurile mioritice de acasă cu cerul lui Dumnezeu, dar și al bunilor și străbunilor noștri și până la dumnezeiasca Liturghie săvârșită la revărsatul zorilor, cu cântarea angelică a maicilor din Mănăstirea Bârsana, Maramureș. Acești profesori au avut ocazia, pentru întâia oară în viața lor, să se întâlnească cu o Românie frumoasă și cu oameni minunați parte integrantă dintr-o Europă unită, dar tot mai zbuciumată. Am avut bucuria să simțim frumusețea slujbelor de acasă, să vedem evlavia sinceră a ortodocșilor noștri: și la Liturghie, și la cinstirea sfințelor moaște (Sf. Ghelasie de la Râmeț, Sf. Ioan cel Nou de la Suceava, Sf. Cuvioasă Paraschiva de la Iași ori Sf. Ierarh Andrei Șaguna de la Sibiu).

Am trăit clipe și experiențe unice în mănăstirile noastre: Râmeț (cea mai veche din Transilvania), Nicula (cu icoana făcătoare de minuni), Bârsana (bijuterie zidită și sculptată din lemn carpatin); frumoasele fresce exterioare de la Moldovița, Sucevița, Voroneț și Râșca, dar și Sf. Trei Ierarhi, Golia, Văratec, Agapia, Neamț, Toplița, și frumoasele și mărețele catedrale și biserici din: Alba Iulia, Cluj, Baia Mare, Suceava, Iași, Gura Humorului, Târgu Mureș, Sighișoara ori Sibiu. Am vizitat și minunatele cetăți din Alba Iulia, Cluj, Suceava, Târgu Mureș, Sibiu, Palatul de la Ruginoasa (al domnitorului Alexandru Ioan Cuza), de asemenea, Monumentul de la Moisei. Am vizitat și biserici catolice sau evanghelice, dar și sinagoga din Târgu Mureș. Am avut întâlniri și cu copii asistați social și ajutați să trăiască o copilărie fără părinți, dar în atmosferă de familie la Așezământul Sf. Leontie de la Rădăuți, și proiectul social al P. Georg Sporschill de la Hosman.

Pot să afirm cu tărie că de câte ori mă reîntorc pe aceleași locuri de acasă redescoper și trăiesc noi, alese și profunde frumuseți. Aceasta îmi dă tărie și

bucurie, mie dar și altora, să ne reîntâlnim și să retrăim bucuria de acasă ori de câte ori iureșul și timpul nostru agitat ne îngăduie. Această călătorie s-a transformat într-un imbold: vom merge – cu ajutorul lui Dumnezeu – peste doi ani cu un grup de profesori iarăși să retrăim România frumoasă, curată și profundă, să vedem și alte frumuseți de acasă, iar noi cei cu rădăcini de acolo să ajungem cât mai des posibil să ne încărcăm cu frumuseți, energie și bucurie de acasă.

P A S T E L

George COȘBUC

Prin vișini vântul în grădină
Cătând culcuș mai bate-abia
Din aripi, și-n curând s-alină,
Iar roșul mac închide floarea,
Din ochi clipește-ncet cicoarea
Și-adoarme-apoi și ea.

Eu cred c-a obosit pădurea,
Căci ziua-ntreag-a tot cântat
Și tace-acum gândind aiurea.
Sub dealuri amurgește zarea,
Se-ntunecă prin văi cărarea
Și-i umbră peste sat.

Peste culmi încet amurgul moare
Și-ntors cu fața cătr-apus
Dă semne nopții din ponoare.
Ea-mbracă haine-ntunecate
Și liniștit din aripi bate
Plutind tăcută-n sus.

Tăciunii-n vatră dau lumină;
Pe drumul de drumeți sărac
Mai vezi fugind câte-o vecină
Să ceară cu-mprumut jăratec;
Grăbit, dă roate, singuratec,
Tăcutul liliac.

Și tot mai noapte-apoi se face,
Păduri și ape-adorm acum;
Din cer scoboar-adâncă pace.
Ici-colo vrun zăvor mai sună -
Începe-a se zări de lună
Și-i liniște pe drum.

Copiii dorm, visându-și jocul.
Mai toarce mama. În curând,
Pe vatră ea-nvălește focul,
Încuie ușile la tindă,
Se culc-apoi. Iar cariu-n grindă
S-aude-acum rozând.

**Din Pagini literare, 1899, nr. 10*

**Mag. iur. Constantin-Adrian Nițu eröffnet eigene
Rechtsanwaltskanzlei in Wien**

*Wien (OTS) - „Seit dem Ende der österreichischen-
ungarischen Monarchie hat kein Rechtsanwalt mit
rumänischem Hintergrund eine eigene Kanzlei in Wien*

bzw. in ganz Österreich betrieben oder neu eröffnet“, freut sich der Wiener Rechtsanwalt Mag. iur. Constantin-Adrian Nițu über den Start in die Selbständigkeit. Der in Rumänien geborene Rechtsanwalt nimmt mit dem Tag seiner Angelobung und Eintragung in die Liste der Wiener Rechtsanwälte am 18. September 2018 die Betreuung seiner Mandanten im 4. Wiener Gemeindebezirk auf. Die zentral gelegenen Kanzleiräumlichkeiten befinden sich in der Prinz-Eugen-Straße 70/1/3, vis-a-vis von Schloss Belvedere und in der Nähe der Rumänischen Botschaft.

Mag. iur. Constantin-Adrian Nițu gilt aufgrund seiner langjährigen Erfahrung als ausgewiesener Prozessanwalt. Die Spezialgebiete der Rechtsanwaltskanzlei liegen derzeit im Strafrecht und Strafprozessrecht sowie allen Gebieten der Strafverteidigung. Einen weiteren Schwerpunkt stellt das Zivilrecht mit

den Teilbereichen wie Schadenersatz- und Gewährleistungsrecht, Transportrecht, Familienrecht unter anderem mit Auslandsbezug dar.

Der Jurist gilt als einer der aufstrebenden Rechtsanwälte Österreichs. Mag. iur. Constantin-Adrian Nițu maturierte nach dem Schulbesuch in Wien und studierte Rechtswissenschaften an der Rechtswissenschaftlichen Fakultät der Universität Wien am Juridicum. Die Rechtsanwaltsprüfung wurde ebenfalls erfolgreich in Wien abgelegt. Mag. iur. Constantin-Adrian Nițu ist verheiratet und hat drei Töchter.

Rückfragen & Kontakt: Rechtsanwaltskanzlei RA
Mag. iur. Constantin-Adrian Nițu
Prinz-Eugen-Straße 70/1/3 T +43 1 503 19 10 M +43
660 237 4267
office@anwalt-nitu.at www.anwalt-nitu.at

https://www.ots.at/presseaussendung/OTS_20180918_OTS0020/mag-iur-constantin-adrian-nitu-eroeffnet-eigene-rechtsanwaltskanzlei-in-wien-bild

<https://wien.wirtschaftszeit.at/karriere-jobs-detail/article/constantin-adrian-nitu-eroeffnet-rechtsanwaltskanzlei>

A ȘAPTEA ÎNTÂLNIRE PANORTODOXĂ A TINERILOR DIN AUSTRIA

Sâmbătă, 6 octombrie, a avut loc la Viena a 7-a Întâlnire panortodoxă a tinerilor din Austria, având ca temă: “Unitate și diversitate în Ortodoxie”. Evenimentul organizat în Campusul școlar catolic “Mater Salvatoris” din sectorul 7 al Vienei a început

prin participarea tinerilor la Sf. Liturghie oficiată de către Înalt Preasfințitul Arsenie, Mitropolitul grec la Austria, înconjurat de preoți din Bisericile Ortodoxe surori, răspunsurile fiind date de către corul Bisericii românești “Sf. Ap. Andrei” din Viena, dirijat de Dl. Georgel Popa.

Din partea Bisericii noastre, alături de tineri au participat Pr. Vicar Nicolae Dura, Pr. Emanuel Nutu și Pr. Cătălin Soare. Foarte mulți tineri s-au pregătit și au primit Sf. Împărtășanie, după care au fost invitați la masa de prânz în cantina campusului. După-amiaza zilei a început prin participarea la cele 4 seminarii, în cadrul cărora s-a vorbit și dialogat din mai multe perspective pe baza temei principale. De asemenea, tinerii au avut ocazia de a învăța să cânte un Psalm în limba germană.

Programul care a urmat a dat posibilitatea tinerilor să aleagă între pictură pe sticlă, confecționarea de cruciulițe și metaniere, muzică și dans tradițional, degustare de bucate din tradiția sârbească etc.

Prezența numeroasă a tinerilor ortodocși ne bucură și ne arată că Ortodoxia este trăită frumos și de către tinerele vârstare care știu să conviețuiască pașnic și prietenos cu colegii sau prietenii lor de alte confesiuni sau religii, dar în același timp să păstreze și să mărturisească propria credință ortodoxă precum și frumusețea tradițiilor primite de la bunici și părinți.

Și anul acesta, Întâlnirea pan-ortodoxă a fost organizată de către Pr. Emanuel Nutu, ajutat de reprezentanți din toate celelalte Biserici Ortodoxe.

<http://www.mitropolia-ro.de/index.php/stiri-din-2018/1415-a-saptea-intalnire-panortodoxa-a-tinerilor-din-austria>

PELERINAJ RUSIA 2018

Din mila lui Dumnezeu și cu binecuvântarea Înalt Preasfințitului Părinte Mitropolit Serafim, un grup de pelerini din parohia “Sf. Apostol Andrei” din Viena a participat la sfârșitul lunii august într-un pelerinaj de 10 zile în Rusia, în organizarea vrednică a agenției Basilica Travel, însoțiți ca ghid de părintele Nicolae Ceruta, fin cunoscător al spiritualității, istoriei și culturii rusești și îndrumați de părintele Emanuel Nutu.

Pelerinajul a fost o un prilej deosebit de a ne închina unor mari sfinți ortodocși care au trăit pe

meleagurile rusești, dar și de a cunoaște puțin din cultura și spiritualitatea unui popor vechi, binecredincios, dar greu încercat de-a lungul unei istorii zbuciumate.

Am început pelerinajul la Moscova, capitala politică a Rusiei, și prin urmare și locul în care istoria recentă și rănilile pe care le-a lăsat sunt mai vizibile decât în alte părți. Admirând fermecătoarele turle ale catedralei Sfântul Vasile Blajinul, emblemă a arhitecturii bisericești tradiționale, cu greu îți poți închipui că la doar câteva sute de metri distanță, tot în Piața Roșie, se află sumbrul mausoleu cu mumia lui Lenin. Rămâi uimit de grandoarea stațiilor de metrou din Moscova, dar te înfioară când înțelegi că acolo zac de fapt marmura și bronzul măreței catedrale Hristos Mântuitorul, demolată – la fel ca multe alte biserici – în anii '30 de regimul sovietic.

Dar tot la Moscova am întâlnit și primele semne ale renașterii spirituale pe care Rusia o parcurge în ultimele două decenii. La mănăstirea Sretensky am vizitat catedrala Noilor Mucenici și Marturisitori ai Rusiei, sfințită în 2017, la 100 de ani după Revoluția Bolșevică. Apoi, la mănăstirea Donskoi din Moscova am aflat mormintele unora dintre marii mărturisitori ruși ai ortodoxiei din secolul trecut. Ne-am recules la mormantul marelui scriitor și istoric Alexander Soljenitin, și ne-am închinat la moaștele Sfântului Patriarh Tihon, despre care se spune că, în timpul prigoanei comuniste din anii '30, a declarat, în mod cutremurător: „Decât să dispară Biserica din istorie mai bine dispar eu.”

Am întâlnit apoi profunzimea evlaviei a poporului de rând la mănăstirea Pocrovsk, unde sute de credincioși asteptau cu răbdare ore în șir să se închine la moaștele Sfintei Matrona a Moscovei, cea care de la vârsta de 14 ani era deja numită de Sf. Ioan de Kronstadt „al optulea stâlp al Rusiei.”

O mare de pelerini am întâlnit și la Diveevo, mănăstirea care adăpostește moaștele marelui sfânt Serafim de Sarov. Diveevo este un sat mic, idilic, în care ajungi după multe ore de mers cu autocarul pe drumuri de țară, prin nesfârșitele păduri de mestecan ale Rusiei. Simplitatea localității ascunde un lăcaș cu o încărcătură spirituală iese din comun, care ne-a hrănit cu prisosință. Cu emoție am luat parte la Sfânta Liturghie în zorii zilei, ne-am îmbăiat în izvorul rece ca gheața al Sfântului Serafim, și ne-am închinat la moaștele sfântului și la minunata icoană a Maicii

Domnului „Umilenie,” în fața căreia el stătea în rugăciune. Una dintre cele mai mari bucurii duhovnicești ale întregului pelerinaj a fost procesiunea pe Kanavka. Aceasta este o cărare pietruită care unduiește printre bisericile și grădinile mănăstirii, prin locurile în care Maica Domnului s-a aratat Sfântului Serafim. Pelerinii parcurg Kanavka după vecernie, repetând de 150 de ori rugăciunea: „Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucura-te...”

De la Diveevo am intrat drept în inima istorică a țării, trecând prin câteva orașe vechi, de covârșitoare importanță religioasă, istorică și culturală pentru Rusia. La Vladimir, fosta capitală medievală, am vizitat vechea catedrală a Adormirii Maicii Domnului, care a adăpostit un timp binecunoscuta icoană a Maicii Domnului „Vladimirskaia.” Conform tradiției, aceasta icoană – aflată acum în biserica Galeriei Tretyakov din Moscova – a fost pictată de Sf. Apostol Luca, și adusă de la Vladimir pentru a ocroti Moscova de invazia hoardelor mongole ale lui Tamerlan. O scurtă oprire în Murom, unul din cele mai vechi orașe ale Rusiei (atestat încă din secolul IX), ne-a dat prilejul să ne închinăm Sfintilor Petru și Fevronia, care ne-au umplut inimile de bucurie prin povestea lor plină de lumină, dragoste, și credință – un autentic model de familie și viață creștină.

Am ajuns apoi la Serghiev Posad, unde, după Diveevo, am avut prilejul să cunoaștem celalalt varf al spiritualității rusești – Lavra Sfintei Treimi cu moaștele marelui sfânt Serghie de Radonej.

Moaștele Sfântului se găsesc în Catedrala Sfintei Treimi într-o minunată raclă argintată, la picioarele căreia se cântă acatiste fără întrerupere. De cum pasești în interiorul bisericii privirea îți este atrasă de frumusețea uimitoare a catapetesmei, opera originală a Sfântului Andrei Rublev. Aici se găsea odinioară icoana originală a Sfintei Treimi, pe care noi am avut privilegiul de a o admira de aproape în Galeria Tretyakov din Moscova. Se spune că Lavra Sfintei Treimi a făcut demersuri pentru a obține stramutarea icoanei din muzeul din Moscova la locul de cinste la care se aflase odinioară – pe catapeteasma lui Rublev. Muzeul a refuzat cererea, motivând că „dacă o returnăm, voi o veți termina sărutându-o...”

Următoarea oprire a fost la Novgorod, marele oraș istoric de care este legat începutul statalității rusești, și despre care se spune că „dacă nu reușești să numeri 30 de biserici prin oraș, înseamnă că nu ești în Novgorod.” Impresionant prin dimensiuni și prin frumusețea construcției, Kremlinul („cetatea”) Novgorodului este dominat de frumoasa Catedrală Sfânta Sofia, care datează din secolul 11, și care adăpostește o altă celebră icoană facătoare de minuni, cunoscută ca Icoana Maicii Domnului „Znamenie” (Însemnata).

Pelerinajul nostru s-a încheiat în splendoarea orașului Sankt Petersburg, construit de țarul Petru cel Mare cu intenția de a întrece în grandoare marile capitale europene. De la canalele care i-au dat denumirea de „Venetia Nordului” până la comorile Ermitajului și la palatul Peterhof, cunoscut și ca

„Micul Versailles,” orasul tarului Petru ne-a incantat si uluit pe parcursul ultimelor trei zile.

Stilul baroc al palatelor care impodobesc malurile Nevei s-a impus si in arhitectura bisericilor, atingand apogeul in catedrala Sf Isachie (in prezent muzeu) si in catedrala Maicii Domnului Din Kazan. Nu intamplator aceasta din urma aminteste prin arhitectura exterioara de catedrala Sf Petru din Vatican. Interiorul catedralei, inclusiv pictura si decorul, este aproape in intregime baroc, cu exceptia celui mai important odor al bisericii: o copie dupa icoana Maicii Domnului din Kazan. Originalul, una din cele mai cunoscute si iubite icoane in Rusia, a fost furata si pierduta in timpul miscarilor sociale de la inceputul secolului al XX-lea.

Unul din cele mai emotionante momente de la St Petersburg a fost inchinarea la mormantul Sfintei Xenia, nebuna pentru Hristos, din cimitirul Smolensk. Sfanta Xenia, grabnic ajutatoare si mult iubita de ortodocsi din toata lumea, ne-a primit in chip minunat: am avut bucuria de a participa la o slujba de pomenire a Sfintei, savarsita in limbile rusa si romana de catre preotul locului impreuna cu parintii insotitori ai grupului nostru.

Am avut parte de un pelerinaj deosebit, si ne-am intors la casele noastre intariti in credinta, imbogatiti spiritual, si plini de nadejdea mantuirii. Multumim lui Dumnezeu pentru acest dar, si tuturor celor prin a caror straduinta si daruire s-a infaptuit.

Text: Maria Magdalena Jura

Foto: Simona Marina Fodor

EUROPA, UN DAR AL CREȘTINISMULUI*

Horia Roman PATAPIEVICI

Domnia sa a pornit de la definițiile Europei făcute de istoricul român Nicolae Iorga și de filosoful francez Paul Valéry care într-un mod asemănător puneau împreună trei elemente definitorii, anume spiritul juridic roman, filosofia și terminologia greacă și spiritualitatea iudeo-creștină. Toate popoarele care au fost influențate de aceste trei elemente definitorii pot fi numite europene, moștenitoare ale celor trei centre de cultură și civilizație: Roma, Atena și Bizanțul.

Europa a evoluat de la gândirea și stilul de viață locale către universal, făcând din plin uz de raportul de secundaritate dintre culturi: îmbogățirea de la celălalt este definitorie pentru dezvoltarea bătrânului continent. Cu o măiestrie inegalabilă în explicarea evenimentelor istorice, a sistemelor de gândire și a învățăturii de credință creștine din prisma definițiilor dogmatice de la Sinoadele Ecumenice, reputatul om de cultură a explicat într-un limbaj sofisticat, însă totodată pe înțelesul tuturor, cum Europa de ieri și de azi nu poate să fie înțeleasă și nu se poate auto-înțelege fără gândirea sa juridică născută la Roma, fără comorile filosofice eline și fără dogma creștină, în care paradoxurile de credință îi dă omului european puterea de a nu se limita la datul rațiunii, care mult prea des limitează.

Situația contemporană în care se refuză creștinismului locul său tradițional în spațiul public este cu totul de neînțeles, mai ales că majoritatea părinților fondatori ai Europei unite erau creștini practicanți. În acest peisaj european, românii reprezintă un popor cu o moștenire aparte și un destin cu totul ieșit din comun, la întâlnirea dintre culturi.

*Fragmente din Conferința de la întâlnirea ATORG, Nürnberg 6.10.2018. <http://www.mitropolia-ro.de/index.php/atorg>

335 de ani de la așezarea CRUCII lui Șerban CANTACUZINO la VIENA

Sâmbătă 15 septembrie, ziua după sărbătoarea Înălțării Sfintei și de viață făcătoare Crucii a Domnului Hristos – păzitoare a creștinilor – s-a făcut o slujbă de pomenire la Crucea așezată de Domnitorul Țării Românești Șerban Cantacuzino în urmă cu 335 de ani. Pe acest loc, actual din sectorul 12 al Vienei, în spatele Schönbrunn-lui, Palatul de vară al împăraților Austriei, au staționat vreme de trei luni (iunie-septembrie 1683), în vremea despresurării Vienei, fiind vasali otomanilor. Domnitorii: Șerban Cantacuzino al Țării Românești, Gheorghe Duca al Moldovei și Mihai Apafi al Transilvaniei împreună cu 24.000 de soldați au săvârșit rugăciuni zilnice.

Din partea Ambasadei României la Viena a fost prezentă D-na *Consilier diplomatic* Florentina BĂLĂȘOIU, *coordonator secție consulară*.

Slujba de pomenire a fost săvârșită de preoții: Nicolae DURA, Alexandru LAPIN, Emanuel-Ștefan NUȚU, Ioan MOGA și Viorel GHERA. Credincioșii prezenți s-au rugat și s-au bucurat la umbra crucii pomenind pe cei care au ridicat-o ori s-au închinat în cele – mai bine – de trei veacuri ce au trecut de la așezarea ei aici.

VIZITĂ PASTORALĂ a ÎNALTPREASFINȚITULUI MITROPOLIT SERAFIM la VIENA

Sâmbătă 29.09 Înaltpreasfințitul nostru Mitropolit SERAFIM a avut la Viena, în sala parohială a Bisericii Sf. Ap. Andrei, o întrunire de lucru cu cei 14 preoți ortodocși români din Austria și cu câte doi delegați din parohiile noastre. S-a discutat și analizat Statutul Comunității Ortodoxe din Austria și au fost prezentate teme de actualitate din viața parohiilor noastre din diaspora.

Duminică 30.09 Înaltpreasfinția Sa – înconjurat de slujitori ai altarului – a săvârșit dumnezeiasca Liturghie și Botezul pentru Rebecca, al cincilea copil al Părintelui Emanuel-Ștefan și a soției sale Diana Nuțu.

Credincioșii prezenți s-au bucurat de binecuvântarea și cuvântul de învățătură al ierarhului nostru. În finalul slujbei Părintele paroh Nicolae Dura a mulțumit Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit și tuturor credincioșilor care au participat la sfânta slujbă.

ANUNȚURI

3.11: Sâmbăta morților, Cimitirul Central: ora 12,30 la soldați români (Parcela 68 A), ora 13,00 Cimitirul parohiei (Parcela 38)

CONCERT de colinde cu coruri din: Germania, Franța, Italia și Austria

8.12, ora 18,00 în Biserica Sf. Antonie (15. Pouthongasse 16)

9.12, ora 18,00 în Biserica Sf. Ap. Andrei (11. Simmeringer Hauptstrasse 161)

În seara de Crăciun 24.12, ora 18 vom săvârși Vecernia Crăciunului și vom cânta colinde.

25.12 ora 9,30 Utrenia și Sf. Liturghie, concert de colinde cu corul nostru.

Vă așteptăm cu drag !

RUFE ZU CHRISTUS - CHEMÄRI LA HRISTOS

Herausgeber: Rumänisch-orthodoxes Pfarramt

Capela: 1010-WIEN, Löwelstr. 8/2 Tel. 533 79 63

Biserica: 1110-WIEN, Simmeringer Hauptstr. 161

Tel. & Fax: 533.03.29; www.rumkirche.at

Pr. Dr. Nicolae DURA, paroh, Tel. 0699/17 37 87 74;

E-mail: pr.dura@rumkirche.at

Pr. Drd. Emanuel NUȚU, Tel. 0676/42 32 426;

E-mail: pr.nutu@rumkirche.at

Pr. Dr. Ioan MOGA, Tel. 0676/772 81 90

E-mail: pr.moga@rumkirche.at

P.b.b. Verlagspostamt 1014 Wien GZ03Z034851 M